

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 496/2016
27.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Ј., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј., адв. Д.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К 149/15 од 15.12.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 56/16 од 03.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј., адв. Д.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К 149/15 од 15.12.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 56/16 од 03.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу 1К 149/15 од 15.12.2015. године, окривљени Р.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде а уколико окривљени у остављеном року не плати новчану казну иста ће бити замењена, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде као и приватној тужилји на име трошкова кривичног поступка да исплати износ од 54.460,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Приватна тужилја Д.Г. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 56/16 од 03.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Р.Ј., адв. Д.Ђ. и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К 149/15 од 15.12.2015. године потврђена и

окривљени обавезан да оштећеној – приватној тужиљи Д.Г. на име трошкова кривичног поступка насталих пред другостепеним судом плати износ од 6.500,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Р.Ј., адв. Д.Ђ., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и става 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, и побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј., адв. Д.Ђ., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Р.Ј., адв. Д.Ђ. у поднетом захтеву не опредељује конкретно учињену повреду закона, а у образложењу захтева наводи да првостепени суд није на јасан поуздан и несумњив начин утврдио чињенично стање и то на основу исказа приватне тужиље која је саслушана у својству сведока, исказу сведока К.Д., а да при том није прихватио исказ окривљеног, као и сведока Д.Ј. и Д.М. и при том је суд своју одлуку базирао на слободном судијском уверењу и посредним доказима.

Из наведеног произилази да се захтевом указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног и

другостепеног суда, а из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости се указује и да разлози првостепене пресуде су нејасни, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља у смислу члана 485. став 4. ЗПП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног Р.Ј., адв. Д.Ђ., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.